

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕ'ΙΝ ΡΗΝΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Λές; ψιθύρισε ὁ Γάρεϋ.

—Λέω; Βάζω τὸ χέρι μου

στὴ φωτιά! φώναξε ὁ γέρο Ρούθης.
Ὁ Γάρεϋ ἦταν καταπληκτικός.
Μὰ πῶς πολὺ εἶχε μείνει ἐμβρόντητος ἐγώ.

Ἡ καρδιά μου σταμάτησε.

Ἄλλα γύρω μου στροβιλιζόντουσαν σατανικά.

Νομίζω πὼς θὰ πέθαινα!...

Τὸ χτύπημα ἦταν τρομερό.

Ἡ Ἴζολίνα στὰ χέρια τῶν Ἰνδῶν!...
Ἡ ἀγαπημένη μου στὰ νύχια τῶν θηριῶν ἐκείνων!...

Θέε μου, αὐτὸ ἦταν τρομερό, ἦταν

ικανὸ νὰ με κἀν νὰ τρελλαθῶ!...

Ὁ γέρο Ρούθης δὲν μπορούσε

νὰ πέφτῃ ἔξω.

Δὲν ἦταν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ γελιοῦνται εὐκόλα, ποὺ τοὺς ἐξαπατοῦν τὰ ἴχνη ποὺ βλέπουν.

Καὶ τώρα;

Τί θὰ γινότανε τώρα;

Πάντως, ἦμουν ἀποφασισμένος νὰ τὰ βάλω καὶ μόνος μου ἀκόμα μὲ τοὺς Ἰνδοὺς, γιὰ νὰ ἐλευθερώσω τὴν Ἴζολίνα ἢ νὰ πεθάνω!...

—Ἐλάτε δῶ! φώναξε τὴ στιγμή αὐτὴ ὁ Ρούθης. Νά, ἴδεστε! Τὰ ἴχνη κῆτος στὸ ἔδαφος εἶνε καθαρὰ καὶ ἑσώτερα. Μιλᾶνε μόνον τοὺς. Στὸ μέρος αὐτό, οἱ Ἰνδοὶ περικυκλώσανε τὸ λευκὸ ἄλογο. Μισοὶ τὸ κυνηγοῦσαν ἐπισῶν. Οἱ ἄλλοι μισοὶ ἔκαμαν ἓνα μεγάλο γύρο καὶ πέρασαν μπροστὰ του. Ἔτσι τὸ βάλανε στὴ μέση, τοῦ ρίξαν ἓναν καλὸ βρόγχο καὶ τὸ πιάσανε...

Δὲν ὑπῆρχε πειὰ καμμιά ἀμφιβολία.

Ὁ γέρο Ρούθης εἶχε δίκην.

Τὸ λευκὸ ἄλογο εἶχε πέσει στὰ χέρια τῶν Ἐρυθροδέρμων.

ὦ, Θεέ μου, Θεέ μου, πόσο ὑπέφερα!...

Ἔπειτα ἀπὸ τόσα βάσανα, ἔπειτα ἀπὸ τόσο κυνηγητὸ, τὸ λευκὸ ἄλογο μᾶς ζέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια.

Ἡ ἀγαπημένη μου Ἴζολίνα, βρισκόταν αὐτὴ τὴ στιγμή στὰ χέρια τῶν Ἰνδῶν. Ὁ ἄγγελος αὐτός, ἀνάμεσα στοὺς κόκκινους σατανάδες!...

Ὁ γέρο Ρούθης κατάλαβε τὸν πόνο μου. Μὲ πλησίασε λοιπὸν καὶ μοῦ εἶπε:

—Μὴν ἀπελπίζεστε ἔτσι, λοχαγεῖ. Φαιήτε ἀνδρας, Βεβῶσια, καλὰ θάτανε νὰ πιάνανε τὸ λευκὸ ἄλογο, μὰ ὁ Θεὸς δὲν τὸ θέλησε. Ὡστόσο, μὴ στενωχωριέστε. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, διὰ βολῆς, ξέρουμε πειὰ ποῦ βρίσκεται ἡ σενιορίτα. Δὲν κινδυνεύει νὰ τὴν κατασπαράξουν τὰ ἀγρίμια. Δὲν κινδυνεύει νὰ πεθάνῃ ἀπὸ δίψα ἢ πείνα. Βρίσκεται σὲ χέρια ἀνθρώπων. Ἄγρια ἀνθρώπων ἔστω. Ἀλλὰ ἀνθρώπων πάντως. Γιατὶ εἶνε καὶ οἱ Ἰνδοὶ ἀνθρώποι. Ψυσικά, ἡ σενιορίτα εἶνε λευκὴ, κόρη τῶν λευκῶν. Μὰ εἶνε συγχρόνως καὶ γυναίκα καὶ οἱ Ἰνδοὶ θὰ τὴν σε-

βασθοῦν. Τὸ ἐλπίζω.

Τὰ λόγια τοῦ Ρούθης δὲν μὲ παρηγόρησαν καὶ πολὺ.

Ἦξερα καλὰ τοὺς Ἐρυθροδέρμους τῶν μερῶν αὐτῶν καὶ τοὺς Κομάγγας καὶ τοὺς Λιπανούς καὶ τοὺς Ἀπάχθες. Ἦσαν σκληροὶ, ἀγριοὶ, αἰμοθόροι.

Μὲ βαρεῖα καρδιά λοιπὸν τραβήξαμε ἐμπρός. Ἔπρεπε νὰ σκεφθῶμε τώρα γιὰ τοὺς ἑαυτοὺς μας καὶ τ' ἄλογά μας. Ἡ δίψα μας δὲν εἶχε πειὰ ἄρια. Γὰ δυστοχιζόμενα ζῶα μας χλιμντρίζαν θλιβερά...

Τραβήξαμε, καλπάζοντας ἀριστερὰ καὶ ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα, φτάσαμε σ' ἓνα δάσος χλοερό καὶ πυκνὸ. Ἔνα ποτάμι ἔτρεχε στὴν ἄκρη τοῦ δάσους αὐτοῦ.

Ἄνθρωποι καὶ ἄλογα μόλις ἄκουσαν τὸ κελάρημα τοῦ νεροῦ, δὲν μπόρσαν νὰ συγκρατηθοῦν. Κραυγὲς ἀγαλλιάσεως καὶ χλιμντρισματα δυνατὰ ἀντήχησαν.

—Νερό!... Νερό!...

Καὶ οἱ στρατιῶτες ἔτρεξαν νὰ πιοῦν, νὰ δροσιστοῦν, νὰ ξεδιψάσουν.

Μόνον ὁ Ρούθης κ' ὁ Γάρεϋ δὲν ἔκαναν τὸ ἴδιο. Πρὶν σκύψουν νὰ πιοῦν νερό, κύτταξαν καλὰ-καλὰ γύρω τους. Εἶχαν ὄψιν τους ὅτι βρισκόμαστε κοντὰ σὲ Ἰνδικὴ κατασκήνωσι καὶ δὲν εἶχαν καμμιά διάθεσι ν' ἀφήσουν τὸ τομάρι τους στὰ μέρη αὐτά.

Τέλος, ὅταν ἰκανοποιήσαμε ὅλοι μας τὴ δίψα μας, ὁ γέρο Ρούθης ἔκαμε ἓνα γύρο καὶ ἐξέτασε τὸ ἔδαφος. Μπρὸς σ' ἓνα ἀνοιγμα τοῦ δάσους, σταμάτησε ἀξαφνὰ καὶ μουρμούρισε:

—Χμ... Ἔτσι εἶνε ἀκριβῶς, ὅπως τὸ ἐμάντεψα. Νά πάλιν τὰ ἴχνη τῶν ἀλόγων τῶν Ἰνδῶν. Πέρασαν ἀπὸ δῶ, ἔχοντας μαζὺ τους καὶ τὸ λευκὸ ἄλογο. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ εἶνε βοηθός!...

Πέρασα τὸ ποτάμι καθάλλα στ' ἄλογό μου καὶ πλησίασα τὸ Ρούθῃ.

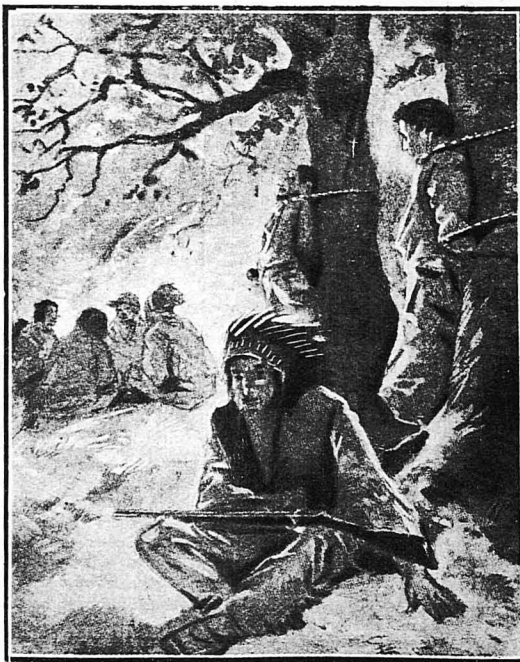
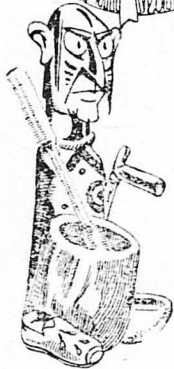
—Τί βλέπεις σύντροφε; τὸν ρώτησα.

—Βλέπω πολλὰ πράγματα, μοῦ ἀπάντησε. Ἀκολουθήσε με στὸ μονοπάτι αὐτὸ καὶ θὰ βεβαιωθῆς.

Ἔπρεπε πράγματι τὸ μονοπάτι, ποὺ τραβοῦσε πρὸς τὸ βάθος τοῦ δάσους, ἀκολουθοῦμενοι ἀπὸ τοὺς συντρόφους μας. Κάτω στὸ ἔδαφος ὑπῆρχαν πολλὰ ἴχνη ἀλόγων καὶ ἀνθρώπων.

—Βλέπεις; μοῦ εἶπε ὁ γέρο Ρούθης. Οἱ Ἐρυθροδέρμοι πέρασαν ἀπὸ δῶ. Θὰ εἶνε ἀσφαλῶς πάνω ἀπὸ ἐκάτὸ πολεμιστὰί. Σέρνουν μαζὺ τους ἄλογα ἡμέρα, πεταλωμένα κ' ἄγρια, χωρὶς πέταλα. Μὰ τὸ σπουδαιότερο, λοχαγεῖ, εἶνε τοῦτο ἐδῶ: Βλέπεις;

Καὶ μωδδεῖε πάνω στὸ ἔδαφος ἓνα χνάρι ἀπὸ γυμνὸ πόδι.

Δένουν στὰ δένδρα καὶ βασανίζουν τὰ θύματά τους 1...

